

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

3. De superfluo mulierum ornatu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

§. 111. De superfluo Mulierum ornatu.

7. Quid de muliebri purpurilla, cerussa, & ornamentis? Respondeo si fucus ille, & cetera ornamenta vanitate afficiantur mortaliter peccaminosa, fore culpam sacrilegè mortalem, certum exploratumque est. Si venialiter, dic illud, quod supra cap. 1. §. 4. diximus de accedente ad Communionem, cum affectu ad peccatum veniale. Si nullam peccaminosam redolerent, ut subinde accidit feminis timoratis, bono fine, propter sui oculos, juxta ritum patriæ sese ornantibus, nulla erit culpa: quia, nisi aliud addatur; non est unde ea contrahi possit. Fateor, regulariter, vix à veniali excusari eas, quæ tam anxie faciem dealbant (utinam eodem modo conscientiam) si non ex alio capite certè ex eo, quod illud tempus, quod expenderunt ad se comendas (de quo scitè Poëta, *Dum somnunt, dum peccuntur annus est*) ad animam piis virtutum actibus exornandam, vel certè ad utiliora negotia expedienda, consumere debuissent.

§. IV. De vestibus externis: ubi, an Sacerdos sine stola & Eques cum gladio decenter communicent.

8. Missos Religiosos facio, qui certo estimentorum genere induti, obstringuntur, saltem in publico, ad Communionem accedere. Regulas quique consulas suas.

9. Porro, cum certum sit vestes non esse hic valde attendendas; non enim corporis ornatum, sed animæ pulchritudinem exposcit hoc Sacramentum; tamen modesto quisque honestoque ornatu, propter reverentiam, uti, quantum potest, congruum est.

10. Sed hic in proprio loco quaeritur Primò. An cum Sacerdos, extra sacrificium communicat, Stolum circa collum tenere, sub obligatione oporteat. Respondeo, id congruum quidem est: in cap. enim *Ecclesiastica. dist. 23.* Ita præcipitur. Quia tamen & res non est (extra sacrificium) ex se gravis & decretum illud, quo ad hoc, usum jam est abrogatum, obligatio peccati non adest. Ita Azor. 4. p. lib. 10. c. 28. §. 12. Gavanti. in *Commen. ad Rub. Missalis*, tom. 1. p. 4. tit. 8. n. 7.

11. Quaeritur Secundo an decenter Fidelis accedat ad Sacram Eucharistiam, armatus, ense, & pugione: ut si sit Eques Religiosus S. Jacobi, Alcantaræ, & similia? Respondeo, decenter. Sic Ioan. Sanch. in *select. disp. 45. n. 3.* quia hæc sunt ipsorum insignia; & quidem ad propugnandum pro fide. Cæteris laicis, idem conceditur, quia non est unde appareat irreverentia.

12. Addunt tamen aliqui cum Diana p. 13. m. 2. ref. 30. sine 3. id fieri debere, cessante scandalo: quod tamen ratio cessare putant. Equidem licet sim omnibus author ut propter modestam humilitatem illa instrumenta deponant, tamen, si fecus fiat, non puto facile affuturum scandalum, saltem grave, nisi forte aliquam rudis homuncionis levem admirationem, de qua non est valdè laborandum. Consuetudo autem, quæ alicubi viget ea deponendi nil aliud ostendit, nisi prædictam modestiam, à qua ortum eam consuetudinem habuisse, & non nisi decentiæ obligationem afferre, jam omnes ferè norunt.

§. V. An Corporis sanitas requiratur ab accedente ad Eucharistiam.

13. Nulla ex se requiritur, Solum ergo à Communionem arcendi sunt infirmi illi, in quibus, ratione vomitus, vel frequentis tossis, aliqua irreverentia Sacra Hostia rationabiliter timeatur. De leproso vide supra §. 2.

14. Verum, quoad ejusmodi infirmos, quænam sunt diligentia exhibenda sanè ex Ioan. Sanch. in *select. disp. 38. num. 2.* si infirmus, post sumptum cibum, etiam modicum statim eum sursum, vel deorsum, expellat, ne communicetur. Si verò modicum cibum, vel partem non consecratam, cum qua fieri experientia potest, retineat, concedendum est ei factum Viaticum. Quod

§. II. De Munditia Corporis externa.

Nullæ sordes corporeæ, unde nec menstrua, secuti- dum se, Communioni impedimento sunt. Ita De- logo disp. 15. de Euch. sect. 1. p. 1. §. 5. Præstat tamen propter decentiam, eas quantum modè fieri potest, amovere. Si tales sunt, ut horrorem aspicientibus pariant à Com- munionem publicè exhibenda, decess est abstinere, nam sic intelligendus est Canon, *Tua nos, de Clerico agrotante*, qui propter lepram à Communionem prohibetur: intelli- gendus, inquam, in publico. Nec tamen, si id in publico fiat hoc scandalo (quod tamen, vix, hæc nostra ætate, quando res suo pondere jam expensæ, vel ipsi populo non sunt, posse esse puto) peccatur: talis enim Canon in usu non est.

Pollutio voluntaria, vel copula illicita, etiam post contritionem penitentiam, melius propter eandem reve- rentiam, impeditur Communionem illius diei: Sic idem Ioan. Sanch. in *select. disp. 15. de Euch. sect. 1. p. 1. §. 5.* nota, vel infamia Jubilæum, vel festum, vel quid simile, concedendam suadeat. Fateor, tamen, majorem rationem requiri post illicitam copu- lam, quam post simplicem, ultro volitam, pollutionem: licet enim hæc gravior culpa sit; illa nihilomi- nus, cum sit magis externa, ac magis voluntaria, magis illicita sit.

4. Copula licita melius, & regulariter impedit. Sic Ioan. Sanch. in *select. disp. 15. de Euch. sect. 1. p. 1. §. 5.* nota, quidquid dicat idem Ioan. Sanch. ibid. nisi Fe- rre, nota, vel simile quid, ut modo diximus, obstant.

5. Adverte denique cum Delogo ibid. num. 14. mino- rem causam requiri ad concedendam Communionem, quam quodammodo copula oritur ex amore prolis, quam ex copulatione voluntatis, & multo satis minorem; si est contra naturam, sed reddita: ita ut in hoc casu merum com- munitatis desiderium sufficiens causa videatur: si qui- dem tunc prætextu Communionis non erat coniux re- pellendus: & nunc ob actum redditæ iustitiæ, minus est accedens à Communionis refectione temovendus. Ad- ducit hic illud, quod modò dictum est capite præced. §. 11.

Denique estne peccatum veniale accedere ad Eucha- ristiam postquam eadem die coniux delectationis causa debetum exigit? Esse docet Sanch. lib. 6. de matr. disp. 1. §. 5. & Marchini. de ord. tr. 3. p. 3. cap. 3. num. 16. Ratio est (inquit Marchini.) quia apparet aliqua irreverentia ac- cedere. Audio. At etiam, qui causa voluptatis vespere ante Communionem comedisset, peccaret venialiter, mane accedendo ad Eucharistiam: & sic de similibus, quod non admittimus. Puto igitur ex suppositione, quod in tali copula, vel cibo quis venialiter peccaverit; esse judi- candum, si sit, supra c. 1. §. 4. iudicavimus esse, vel non esse veniale accedere ad Eucharistiam cum veniali. Illud ad- ducit, in materia luxuriæ facilius mentem à sacris mi- nisteriis avocari, quam in aliis materiis: ac propterea facilius incidi posse, modo supradicto c. 1. §. 5. n. 13. in veniale, accedendo ad Eucharistiam cum hoc speciali peccato veniali. At quod certè respexit Sanchez loc. cit. dum castigatè loquens, dixit, debitum exigentem ex vo- luntate, regulariter, peccare venialiter accedendo eodem die ad Communionem, nisi aliqua causa excuset: quia (inquit) oritur magna distractio mentisque hebetudo. Nota illud regulariter.

§. II. De Munditia Corporis externa.

Nullæ sordes corporeæ, unde nec menstrua, secuti- dum se, Communioni impedimento sunt. Ita De- logo disp. 15. de Euch. sect. 1. p. 1. §. 5. Præstat tamen propter decentiam, eas quantum modè fieri potest, amovere. Si tales sunt, ut horrorem aspicientibus pariant à Com- munionem publicè exhibenda, decess est abstinere, nam sic intelligendus est Canon, *Tua nos, de Clerico agrotante*, qui propter lepram à Communionem prohibetur: intelli- gendus, inquam, in publico. Nec tamen, si id in publico fiat hoc scandalo (quod tamen, vix, hæc nostra ætate, quando res suo pondere jam expensæ, vel ipsi populo non sunt, posse esse puto) peccatur: talis enim Canon in usu non est.